

sva se spet pred mojim bivališčem. Sedla sva na klop in se pogovarjala o tem in onem ter zrla v jesenski svet, v razbite in požgane laške kraje. Ta dan je bil moj tovariš precej otožne volje. Med pogovorom sva prešla spet v mili domači kraj, nakar mi je dejal: „Dragi Ivan, jaz pa nimam upanja, da bi se še kdaj vrnil, akoravno si tega močno želim.“ — „Beži, beži“, sem ga zavrnil, „saj veš, da se naju ne prime nič.“ Težka slutnja ga ni golufala. Na večer drugega dne je sklenil svoje mlado življenje. Hraber fant, vrl človek, blago srce. Priznanje ni izostalo. Močno si je želel še enkrat videti dragi domači kraj in svoje ljube starše, toda to mu ni bilo sojeno. Ob blatni laški cesti na prijaznem pokopališču je zrastle čez noč sveža gomila in iz nje se je dvignil skromen križ. Tam počivaš Ti, dragi France, mlad junak, ki si dal svoje življenje za čast in obstoj mile domovine! Daleč proč od domačih spiš, a ne zapuščen. Vsi, ki so Te ljubili, v mislih posejajo Tvoj grob in poljubljajo zemljo, ki Te krije. Tvoj žaluječi tovariš Ivan Bedjanič.

Padel je na italijanskem bojišču dne 14. sept. poddesetnik Franc Trešer iz Spodnje-Ložnice pri Slov. Bistrici. Bil je leta 1914 ranjen v Galiciji, po ozdravljenju je prišel drugokrat na rusko bojišče, kjer je zopet obolel. Pred meseci je moral na italijansko bojišče, kjer mu je granata pretrgala nit življenja. Pokojnik je bil tih, miroljuben značaj in skrben gospodar. Zapušča mlado vdovo in tri otročiče. Ljubi Bog naj tolaži žalostno rodbino, blagemu rajnkemu pa naj da večni mir in pokoj!

Iz Cirkovec pri Ptuj se nam poroča: Dne 23. septembra je doletela družino Brumec v Mihočevih žalostna obvesti, da je njen sin, oziroma brat, ki se je zadnji čas pri 87. pp. ob Soči bojeval, dne 17. septembra junaške smrti za domovino umrl. Izguba je tem težja, ker se tudi oče in stariši brat, ki se tačas istotako nahajata na bojišču, za domovino bojujeta. Ne obžaluje ga samo njegova obitelj, temveč vsi sorodniki in znanci, ker je med vsemi bil zelo priljubljen. Bil je večletni naročnik „Straže“ in „Slovenskega Gospodarja“, katerega je zadnji čas tudi na bojišče dobival.

Pred letom dni se je raznesla vest, da je umrl junaške smrti za domovino Franc Fekonja od Sv. Trojice v Slov. gor. Bil je tih in miren značaj, pa vendar ne brez mladeniške živahnosti. Zato ga je vzljubil vsak, kdor ga je poznal. Nestrpno so čakali uradnega obvestila, ki je pred kratkim došlo in potrdilo vest o smrti dragega Frančka. Rajni je bil zvest član Mladeniške Zveze, katere se je spomnil tudi v svoji oporoki. — Pred par meseci je padel vrl mož Janez Barometler, pred tednom dni pa Janez Valner iz Oseka.

Nekateri možje in fantje, ki so vjet na Ruskem, so poročali domov, da je Alojzij Lopič, samski posestnik v St. Ilju v Slov. gor., umrl v ruskem vjetništvu. Vest pa še uradno ni potrjena. Lopič je bil nečak rajnega emureškega g. župnika in skozinskož krščanskega mišljenja.

Meseca novembra 1915 je na italijanskem bojišču padel Franc Lubi, sin posestnika v Selnici ob Muri, v šentiljski župniji. Padli je bil miren in priden mladenič.

Iz Lesične pri Pilštanju se nam piše sledeče: V ruskem vjetništvu je umrl meseca junija 1915 vojak od 15. pp. Janez Bokalič. Bojeval se je v Karpatih, bil tam ranjen in ko je malo ozdravil, je šel spet pred časom prostovoljno nazaj na vojno in bil tam vjet. Bil je korajžen vojak, dober sin svojih staršev, katerega bodo težko pogrešali, posebno njegova bolana mati, katero je posebno ljubil in jo podpiral. Zapušča očeta, mater, dva brata-vojaka in dve sestri.

Došlo nam je žalostno poročilo od vojnega kurata č. g. M. Krajnc, da je junaške smrti za domovino in cesarja padel dne 6. junija t. l. na gori Boskon občespoštovani mladenič Janez Čeh iz Levanje pri Sv. Urbanu blizu Ptuja. Pridele je bil patrolji z naročilom, zalezovati sovražnika. Pri spopadu ga je zadela krogla v nogo. Ko si je hotel ustaviti kri ter rano obvezati, ga je zadela sovražna krogla v srce. Po poročilu č. g. vojnega kurata je prejel par dni pred smrtjo sv. zakramente. Za padlim žalujejo starši ter dva brata in dve sestri. Brat Franček se nahaja kot ranjenec v bolnišnici v Dunajskem Novem Mestu.

Bog jim daj večni mir in pokoj!

Rumunsko bojišče.

Rumunija je v silnih škripcih. Od severozahodne strani prodirajo Avstrijci vedno globlje na rumunsko ozemlje, v Dobruči pa je rumunsko-ruska armada tako oslabiljena, da beži noč in dan proti severu.

Iz Sedmograškega so naše čete vdrie v prostor pri Sinaji in Kampolungu že 20 do 30 km daleč na rumunsko ozemlje. Tudi pri Orsovi smo vrgli sovražnika nazaj čez mejo in smo zavzeli obmejne gorovje. V severovzhodnem delu Sedmograške ima sovražnik zaseden le še ozek pas našega ozemlja. Rusi pridno pošiljajo pomožne čete na rumunsko bojišče. Rumunski odpor postaja vedno močnejši.

V Dobruči skoro teden dni ni bilo večjih bojev. Naši so pri zasledovanju bežečega sovražnika brez odpora zavzeli več mest in so še le dne 29. oktobra zopet trčili ob sovražnika, ki se je ustavil, da tako krije umikanje čez Donavo.

V Bukarešti vlada velika vznemirjenost, ker se je bati, da bodo naše čete od severozahoda in od jugovzhoda začele prodirati proti rumunskemu glavnemu mestu. Rumunsko ljudstvo je postalo zelo nevoljno, ker so vojni hujšači zvalili Rumunijo v nepotrebno vojsko.

Prodiranje v Dobruči.

Zadnjič smo med najnovejšimi vestmi poročali, da so bolgarske čete zavzele mesto Črnovoče ob Donavi. S tem je bila usoda rumunsko-ruskih čet v Dobruči zapečatená. Sovražnik je odrezan od železnice in je stisnjen v ozko ozemlje med Donavo in Crnim morjem. Ker manjka tudi mostov čez veletok Donavo, je položaj sovražnih čet zelo mučen. Bolgarske čete in njih zavezniki so bežečemu sovražniku vedno trdno za petami. Mackensenova armada je od zadnjega našega poročila zavzela v Dobruči sledeča mesta: Nici, Mari, Seimeni, Bonašič, Topalu in Harsova od Donavi ter celo vrsto mest ob Crnem morju in v središču Dobruče. Danes, dne 31. oktobra, ko to pišemo, pravijo poročila, da se je sovražnik bolgarskemu prodiranju ustavil in sicer na črti Ostrovo ob Donavi-Babadag blizu Crn. morja. Od Babadaga do ruskega trega Donave je samo še 40 km, od Ostrova do ruske meje pa 60 km. Rumuni menda hočejo s svojim novjšim odporom kriti umikanje rumunsko-ruske armade čez Donavo. Radi močvirnatga ozemlja je beg v severni Dobruči zelo otežkočen.

Velik plen v Dobruči.

V Dobruči ugrabljen plen je tako velik, da ga še dosedaj ni bilo mogoče spraviti. V skladiščih ob Donavi in Crnem morju je bilo nakopičenega za več tisoč vagonov žita, moke, riža, tobaka in enakega blaga. Rumunsko armadno vodstvo je z gotovostjo računalo, da je Dobruča varna; radi tega so napravili Dobručo kot nekako žitno skladišče za Rumunijo, ker se jim Rumunija radi nevarnosti avstrijskega vpada ni zdelá dovolj varna.

Uplenjenega žita in moke je baje toliko, da je cela naša balkanska armada za eno leto preskrbljena z živil.

Bolgari pa so z naglim prodiranjem v Dobručo Rumune in cel četverosporazum bridko presenetili. Bolgari so v Dobruči uplenili dosedaj že čez 100 topov, 140 strojnih pušk in ogromne zaloge streliva, ter naprav za mostove. Število vjetnikov znaša krog 20.000 mož.

Rusko bojišče.

Rusi so v Voliniji zopet pričeli z napadanjem in sicer zahodno od Lucka pri krajih Zaturči, Szolvov in Pustomiti. S tem hočejo vsaj nekoliko razbremeniti Rumune. Dne 29. oktobra se je po srditem artilerijskem ognju navalila ruska infanterija v mnogoštevilnih rojnih vrstah proti našim postojankam na goraj omenjeni črti. Naš ogenj je ruski naval docela zavrnil. Celi oddelki sovražnih čet so padali mrtvi in ranjeni k tlom.

V Vzhodni Galiciji vlada mir.

V bukovinskih Karpatih so se naši zadnje dni preteklega tedna navalili v prostor pri Dornivatri na glavne ruske postojanke, katere se na obeh straneh tega kraja tudi zasedli. Tako je na rumunsko-ruski meji v sovražno armado zabita močna in trdna zagozda.

Rumune bi radi razbremenili.

Pariški listi pišejo, da bodo Rusi v kratkem pričeli z zopetno ofenzivo v Karpatih in Voliniji, da tako razbremenijo Rumune. Car je baje dal Rumuniji besedo, da bo z vsemi silami poizkušal rešiti Rumunijo.

Ruske izgube.

Ruski uradni izkaz o padlih, ranjenih in pogrešanih izkazuje od dne 1. januarja 1916 do dne 1. oktobra 1.787.522 mož in 85.981 častnikov. Največje izgube imajo sibirski in kavkaški jezdeci.

Mir z Rusijo?

Zadnji čas se mnogo govori in piše o posebej miru z Rusijo. Uradna poročila, avstrijska in ruska, pa označujejo te vesti kot popolnoma iz trte izvirne, neresnične.

Italijansko bojišče.

Na Krasu se razvijajo novi boji. Dne 25. oktobra je italijanska artilerija pričela živahno obsi-

pavati Vipavsko dolino in Krasko planoto. Artilerijski ogenj se je naslednje dni nadaljeval in je bil na južnem krilu posebno ljut. Naša artilerija dobro odgovarja. Italijanska infanterija, ki je naredila dne 27. oktobra ob cesti proti Opatjem selu izpad, je bila z našim ognjem zavržena. Tudi vzhodno od Gorice je sovražna infanterija po artilerijski predpripravi dne 28. oktobra poizvedovala proti našim postojankam, a je bila odbita. Radi slabega in meglenega vremena so boji dne 29. oktobra nekoliko ponehali.

Na Tirolskem nič posebnega.

Primorska fronta neomajana.

Vojni poročevalec velikega berlinskega lista „Vossische Zeitung“ piše, da je hotela Italija s svojo armado predreti avstrijsko primorsko fronto in si tako zagotoviti svojo posest na vzhodnem bregu Adrije in na Balkanu. A armada slovitega generala pl. Borojeviča ji zapira pot. Vsak posamezni borilec te armade ve, zakaj se gre. Radi tega taka občudovanja vredna obramba Avstrijske fronte na Primorskem je dosedaj neomajana. Domovina in zavezniki Avstrijcev ne morejo nikdar biti generalu Borojeviču in njegovi armadi dovolj hvaležni, da je po Italijanom čez Kras tako dobro zastavil.

Lah ne bo prodril dalje!

Iz soške fronte nam pišejo slovenski fantje od ... lovskega bataljona:

Tudi mi poljski lovci imamo opraviti s krutim Lahom in ga držimo trdno nazaj, čeravno je silno lačen naše zemlje. Izključeno je, da bi še dobil vsaj 1 ped zemlje, kjer stoji slovenski vojak. Akoravno s presilno pripravo svojega topništva bruha na nas granate vsakovrstnega kalibra in buta v skale, kakor bi hotel iz njih narediti ravne poljane, se mu ne bo posrečilo prodrati dalje v slovensko ozemlje. Ko pa le nekoliko poneha s svojim divjanjem, se zbere mo prijatelji in si zapojemo našo navažno pesemco:

„Le naj ropoče in bobni,
Iz tisoč topov naj gromi;
Naj krogle križem švigajo,
Slovenci ne pobegnemo.“

Srčne pozdrave pošiljamo vsem bralcem in tudi bralkam „Slovenskega Gospodarja“ ter staršem, bratom in sestram ter tudi poštenim slovenskim dekletom: Četovodja Žižman Franc, Vogersko pri Gorici, podlovce Eder Franc od Sv. Jurija v Slov. gor.; Kravanja Franc iz Primorskega, Filipančič Anton iz Buč, Arih Anton iz Marenberga, patroljni vodja Sovič Andrej iz Primorskega, Ivanuša Ivan iz Huma pri Ormožu, Jeret Rudolf iz Koprivnice, Barut Josip iz Istre, lovci Novak Mihael in Pinter Matevž iz Makol, Kolarič Jožef od Sv. Urbana pri Ptuj, Belšak Jakob, Belšak Martin, Belšak Jožef, Žuran F., Kmetec Simon, Kozel Ivan, Kaučević Jakob, Farkaš Franc, vsi iz ptujkega okraja, Herič Jožef od Sv. Jurija ob Pesnici, Rijavec Stefan, Roje Alojz, Kuharič Anton, vsi iz goriške okolice.

Bojišče ob Mirenskem gradu.

(Izvirno poročilo.)

Naš 27. domobranski (ljubljski) pešpolk je dobil povelje, da mora dne 11. oktobra napasti sovražnega Italijana. Ko pridemo rano zjutraj na določeni kraj, se je naš 2. drugi bataljon razvil v bojno črto in tako je šlo po malem naprej. Sovražnik pa je nas pričakoval, kakor krvoločna zver svoj plen. In kar na en hip smo dobili hud ogenj vseh vrst morne orožja. Od vseh strani je bobnalo s tako silo, da nam ni bilo moči ne naprej in mnogim tudi ne nazaj prej kot se le zvečer. Naši častniki so bili večinoma ranjeni, bili smo kot čreda brez pastirja. Italijan je poskušal kar naprej predreti našo črto, a mi smo mu vse sunke odbili. Sovražnik je pošiljal proti nam vedno hujše moči. Na naši strani 1 bataljon, na laški strani pa napadajo kar 4 polki! Kot besni Levi so se vrgli Lah na nas popoldne ob 4. uri dne 12. oktobra. A sedaj nam pride na pomoč naša dobroizveščana artilerija, ki je tako dobro streljala, da so težke granate metale sovražne Italijane kar do 10 metrov v zrak. Kar jih je še ostalo, pa smo z ognjem navačnih in strojnih pušk pomandrali k tlom in jih razpršili na vse strani.

To je bilo v resnici slika sodnega dne. Kako čudno in na različne načine se ljudstvo pokončava. Le z božjo pomočjo si še človek otme svoje življenje. Nedolžni otroci! Molite za svoje očete, ako so v vojski, žene za svoje može in tudi neveste za svoje žene, da se bomo po vojski vsi srečno vrnili k svojim dragim. Ljubi Bog pa dodeli, da bi se razburjeni narodi v kratkem pomirili in pobotali. Prosimo le pobožno ljubega Boga za skorajšni konec te strašne morije!

Pozdravljam Vas, cenjeni bralci „Slovenskega Gospodarja“, posebno Vas, dragi Slovenci, v Gornji Savinjski dolini ter mojo družino! Tebi, „Slovenski Gospodar“, pa želim obilo dobrih naročnikov! Franc Fedran, desetnik.

Junaški slovenski topničarji.

(Izvirni dopis iz bojišča.)

Srène pozdrave od baterije 1. domobranskega poljskega artilerijskega polka pošiljamo narodnjaki in vrli Slovenci iz bojnega polja. Slovenski fantje smo se vedno čili in zdravi. Mnogo težav in bridkosti smo že prestali na italijanskem bojišču. Topovi so grmeli in vrlo smo napredovali in služili našemu presvitemu nadvovodu Karolu, ki nas je vodil po pravem potu. Iz Laškega smo se podali na rusko bojno polje. Sedaj pa se borimo spet z Lahom, ki nas s hudim ognjem obsiplje. Naši topovi pa mu tudi pridno odgovarjajo in ravno tako tudi naša vrla in izvrstna infanterija, ki se bori v deževnem in sneženem vremenu. Bog nam daje zmiraj pomoč in pogum, da se vedno vstrajno borimo za domovino in za našega presvitelega cesarja. Želimo in prosimo pa Boga, da bi povsod bila naša srečna zmaga.

Ljube žene in otročiče, sestre, brate in starše, naše sorodnike, znance in prijatelje pozdravljamo iz daljnega kraja. Še hvala Bogu vsi zdravi možje in mladeniči: Jernej Sitar, deseterik iz St. Andraža pri Velenju; Ivan Zaje, deseterik, iz St. Ilje pri Velenju; Ivan Pustinek, poddeseterik iz Skal pri Velenju; topničarji Franc Kralj iz Založ pri Polzeli, Iv. Haljan iz St. Jurija ob južni žel., Jurij Soline iz Trnovelj pri Celju in Ivan Grahari iz St. Pavla pri Preboldu.

Slovenski Orel v južnih Tirolah.

Josip Pišek, bivši načelnik celjskega Orla, sedaj predmojster pri poljskih havbicah, piše svojim domačim:

Bojno polje, 11. okt.

Dragi domači!

Hočem Vam nekoliko popisati naš res zanimivi kraj ter Vas malo seznaniti z našim sedanjim položajem. Počutimo se tu zdaj malo bolj zadovoljne, ker smo že nekoliko pozabili svojo trudapolno pot v sedanjostojanko. Postojanka sama na sebi ni napačna, le pot do nje je zato bolj težavna. Nahaja se v pravem kotlu, ki je krog in krog obdan z visokimi gorami, ali bolj odkrito povedano: z golim, divjim skalovjem. Tu nam polentarji pač težko pridejo do živega, zato smo jim pa mi tem lažje prav pošte-no zasolili ter smo jih mnogokrat že poprej prehiteli in uničili njih namero. Vedno se še trudijo na mnogih mestih predreti našo rojno črto, toda njihovi napadi so se še vedno razbili ob žilavem odporu naših hrabrih čet. Mnogo čitamo o svojih sobratih ob Soči, kako hrabro da branijo našo domovino, pa tudi mi ne zaostajamo za njimi, kajti precejšnji odlomek od njih je ostal še tu v Tirolah. Kadar se čutimo malo bolj varne, pa plazimo po gorah, odkoder se nam nudi prekrasen razgled. Nad vse lep je pogled na Rožnati vrt v Dolomiti, ki upliva naravnost čarobno na človeka. Posebno ob solnčnem zahodu, ko se poslavljajo že zadnji solnčni žarki, se vidi, kakor da bi bilo celo solorje iz samega izklesanega rdečmodrega mramorja. Na levem pobočju pa se mogočno vzdiguje gorovje Ortlerjeve skupine, katero se polagoma izgublja kakor velikanški morski val v neizmerne daljave. Po nižavah se razprostirajo lične vase, katere obdajajo lepo zeleni travniki in rodovitna polja, po gorskem prelazu pa pridri bistri potoček ter se vije kakor srebrni trak po zelenih livadah. Tu se vidi živo in naravno vse lepše, kakor v najimenitnejšem kino. Torej nam nudi vojna tudi nekaj lepega, samo žal, da le trenotno. Ko dospemo zopet nazaj v svojo kotlino in začnemo na novo razpravljati o lepoti kraja, pa pridemo nazadnje vendar do zaključka, da so v domačem ozemlju le še lepši in prijaznejši kraji. Zapadel nam je že tudi sneg, kateri nas je pa že zopet zapustil. Za kako dolgo, je vprašanje. Obeta se nam vedno gotoveje, da bomo najbrže prezimili tu med gorami. Čeprav bolj zapuščen in ločen od sveta, nam vendar dnevi precej hitro potekajo. Za nas najbolj važen je pač tisti dan, ko pride pošta, poročila z doma, in nas obišče naš toliko zaželeni „Slovenski Gospodar“, kateri nas še najbolj zadovolji z novicami iz domačih krajev ter n. s. vsaj nekoliko seznanji z širnim svetom. Tako tu preživljamo svoje težke dni, kateri ne vzamejo konca, ter si želimo srečne vrnitve in skorajšnjega svidenja, v kar pomoz! Bog!

Prav prisrčne pozdrave vsem domačim, znanec in prijateljem pošilja iz daljnih dolomitskih gor naš hvalni Pepi.

Macedonsko bojišče.

Na macedonskem bojišču se je vojni položaj izpremenil v prid Bolgarom, ker je ustavljeno prodiranje srbsko-francoskih čet pred Bitoljem in ob reki Crni. Za Bitolj ni več nobene nevarnosti; Bitolj se nahaja trdno v bolgarski oblasti. Rumunija zahteva vedno glasneje, da se jo razbremeni z velikopotezno ofenzivo na macedonskem bojišču. General Sarraill se pa do tega koraka ne more odločiti, češ, v njegovi armadi vladajo nalezljive bolezni in ker ima na razpolago zelo slabo vojaštvo — izmeček vseh narodov.

Francosko bojišče.

Na francoskem bojišču se še vedno nadaljuje velika angleško-francoska ofenziva, ki že traja celih 21 tednov in se sme imenovati ena sama nepretrgana velikanška bitka. Na velikem četverospornem vojnem posvetovanju v francoskem mestu Boulogne dne 19. oktobra so sklenili razbremeniti po možnosti Rumunijo in izvajati se pred pričetkom zime odločilnih uspehov na francoskem bojišču. V ta namen si je francoski vrhovni poveljnik general Joffre izbral ozemlje pri Verdunu. V štiridnevni borbi od 20. do 23. oktobra so se Francozi vrgli z vso silo na verdunsko predutrdbo Douaumont, da prebijejo na tem ozemlju nemško bojno črto. Posrečilo jim se je sicer dne 23. oktobra zavzeti Douaumont, toda glavna želja, prebiti na tem ozemlju nemško bojno črto, se jim ni posrečila. V zadnjih dneh se je še tudi posrečilo angleško-francoskim četam zavzeti dve porušeni vasi in pridobiti nekaj ozemlja severno od Somme, toda na južnem bregu Somme so pa izgubili nekoliko ozemlja. Angleški listi pišejo, da bo trajala angleško-francoska velika ofenziva baje do dne 1. decembra.

Kako je padel Douaumont.

V hudih bojih za Verdun v letošnji spomladi se je Nemcem posrečilo zavzeti važno verdunsko predutrdbo Douaumont, ki leži severno-vzhodno od Verduna. V izvanredno srditih štiridnevih bojih so Francozi dne 23. oktobra iztrgali Nemcem to v razvaline spremenjeno utrdbo. Borbo za Douaumont opisuje očividec sledeče: Od 20. do 23. oktobra so Francozi s tako silo obstreljevali Douaumont, da je bobnela zemlja kakor ob najhujšem potresu. Iz 120 velikanskih topovskih žrel so padale granate na to utrdbo. Bobnelo in grmelo je, kakor bi bil sodni dan. Dim iz topov je bil tako gost, da je zatemnelo sonce in zrak je bil več kilometrov naokrog tako gorek in smrdljiv, dušljivi plini tako gosti, da je sleherne živemu bitju zapiralo sapo. Pet francoskih divizij se je navalilo na Verdun. Ker so se v utrdbi vnele zaloge bencina, je bila nemška posadka prisiljena zapustiti gorečo utrdbo. Ko so vdrla prve francoske čete v razbito utrdbo, je bila ista že izpraznjena in Francozi so zavzeli kup razvalin. Borba za utrdbo Douaumont prekaša glede srditosti vse dose-danje trdnjavske boje.

Mir na Grškem.

Zdi se, da je vsled dvornih vplivov iz Rusije in Anglije gonja proti kralju Konstantinu ustavljena. Med kraljem in četverospornim je prišlo do sporazuma in sicer se pravi, da na tej-le podlagi: Kralja se ne bo več nadlegovalo, ako hoče ostati nepristranski ter se ne bo udeležiti vojske. Pač pa kralj ne bo oviral onega dela dežele, ki se je pridružil Venizelosu, da se udeleži vojske nasproti Bolgariji. Kralj bo moral vse opustiti, kar bi ogrožalo četverospornost čete v hrbtu, a kralja se bo za to pustilo v mirni posesti vlade in onega dela dežele, ki mu je ostal zvest. Četverospornost ne bo pripoznala Venizelosove vlade. Iz Grške prihajajo poročila, ki pravijo, da so kraljevi pristaši srečni nad tem izidom več kot enoletnega domačega prepira, a Venizelosovi pristaši so potrti.

Norveška in Nemčija.

Ker je Nemčija potapljala tudi norveške ladje, ki so vozile Rusom vojno gradivo, je Norveška prepovedala vsem podmorskim čolnom plovbo v norveških vodih. To je bilo seveda naperjeno proti Nemčiji. Nastala je med obema državama velika napetost, in bilo se je bati, da pride do skrajnosti. Sedaj pa že razglašajo norveški državniki, da Norveška ne mara vstopiti v vojsko.

Japonska in Amerika.

Da Japonska hoče med svetovno vojsko dobiti nadvlado nad Kitajsko, je znana stvar. Rusiji in Angliji sicer to ni nič kaj po godu, toda ker sta z Japonsko vojni zaveznici, ne moreta ničesar storiti. A bolj razburjena se kaže nad japonskim postopanjem Severna Amerika, ki hoče imeti za svojo trgovino prosta in odprta vrata na Kitajsko. Severna Amerika pa se boji sama začeti vojsko z Japonsko. Za to se še bolj ogleduje za pomoč angleškega brodovlja. In iz tega bo sledilo, da bo v bližnjem času Severna Amerika Angležem nasproti še bolj prijazna, a Nemcem nasproti še bolj sovražno postopala. Na Japonskem so dobili novega ministrskega predsednika Terachi-ja, o katerem se pravi, da je mož brez strahu.

Tedenske novice.

Duhovniške vesti. Na Bizeljsko je prestavljen kot kaplan č. g. Alojzij Musi s Polzele. Č. g. Bog-

dan Lendovšek, kaplan v Vojniku, je vpoklican kot vojni kurat ter odrine te dni na bojišče. — Č. g. Jakob Palir, kaplan na Bizeljskem, je prestavljen kot provizor na Žusem.

Ogrski Slovenec-bogoslovec umrl. V Trnju je umrl, kakor poročajo »Novine«, bivši bogoslovec sombotelskega duhovnega semenišča, Matjaž Horvat. Pred šestimi leti je moral radi jetike zapustiti semenišče. Na domu je po smrti svojega očeta bil skrben gospodar, nekaj oče osmerim mlajšim bratcem in sestricam. Z velikim veseljem je opravljal vse kmetsko delo. Pogreba se je poleg številnega ljudstva udeležilo 5 gg. duhovnikov.

Vojni kurat č. g. Rajmund Bratanč piše svojemu prijatelju J. L. iz sibirskega vjetništva (Daurija, Transbajkalskaja doroga) med drugim: Dragi! Bil sem mnenja, da mojega pisanja nisi dobil; zato danes ob prejemu Tvoje dopisnice veselje toli večje. Kaj novega tam? Sedaj si delam veliko upov, da bode pred koncem vojne poslan domov. Radost nad tem v slučaju uspeha bi bila nepopisna. Saj si pa to tudi zaslužim po tako dolgem vjetništvu. Upam Te zdravega in čilega. Prisrčne pozdrave iz svojega prognanstva pošilja Tvoj R. B. — Počtovaja kartoteka, pisana dne 1. avgusta in cenzurirana v Irkutsku, je potrebovala do cilja 80 dni.

† Fr. Vraz. V četrtek, dne 26. oktobra, je umrl eden izmed najbolj delavnih mož narodne, krščanske organizacije, nečak slavnega pesnika Stanka Vraza — župan Fr. Vraz, posestnik v Cerovcu pri Svetinjah, najlepšem delu Ljutomerskih gor. Pokojnik je vključ s svojim 67 letom z mladeniško živahnostjo zasledoval naše gibanje, sodeloval pri vseh gospodarskih, izobraževalnih in političnih organizacijah, nastopal nešteto krat pri raznih zborovanjih in prireditvah ter z njemu lastno prijetno in saljivo besedo navduševal zborovalce za dobro stvar. Neomajno je stal v vrstah katoliške narodne stranke in z vsemi močmi delal na to, da je v njegovi občini, v kateri je županoval nad 30 let, ostala ista na krmilu. Kako priljubljen je bil pokojnik, je pričal pogreb, ki se je vršil v soboto, dne 28. oktobra, predpoldan. Krasen jesenski dan je bil, toplo je solnce pripekalo na lepe Ljutomerske gorice, ko se je vil dolg sprevod od Vrazovega doma po od pokojnika tako ljubljene in negovane vinske gorice k farni cerkvi, kjer se je pridružila še množica njegovih prijateljev in častilcev. Sprevod je vodil vlč. g. šmarnski dekan Ivan Bohanec ob asistenci 8 gg. duhovnikov iz 3 dekanij. Spreveda se je udeležila visokorodna obitelj grofa d' Avernasa, koje posestva je pokojnik oskrboval, in položila na njegovo krsto krasen venec s pomenljivim napisom, zastopnik državnih uradov, zastopnik naše organizacije, veteranska družba iz Svetin in Ljutomera, mnogo županov in odličnih oseb iz okrajev Ormož in Ljutomer in nepregledna množica domačega ljudstva. Po odpeti žalostinki in izvršenem pogrebnem obredu je imel vlč. g. dekan Ivan Bohanec lep, globoko v srce segajoč govor, v katerem je lepo opisal pokojnikove zasluge in njegovo neumorno delo za dom, družino, cerkev, narod in organizacije. Pokojniku je določeno za njegovo požrtvovalno delo za javni blagor odlikovanje, a ga ni čakal, uživa pa gotovo odlikovanje v nebesih kot plačilo za svoje vzgledno, krščansko življenje. Počivaj sladko, nepozabni delavec naše organizacije, nepozabni sorodnik slavnega Stanka Vraza! Narodna krščanska organizacija bo ohranila župana Fr. Vraza v hvaležnem spominu!

Našim društvom. Tajništvo S. K. S. Z. v Ljubljani, mora izpopolniti kataster vseh društev Slovensko krščanske socijalne zveze, ki se za čas vojske ni bil vodil. Vsa društva zato prosimo, naj na naslov »Slovensko kršč. soc. zveze« v Ljubljani, nemudoma naznani svoje odbore in vodstva odsekov. Prosimo tudi, naj vsako društvo S. K. S. Z. v Ljubljani vselej poroča, kdaj bo priredilo svoj letni občni zbor in po občnem zboru naznani S. K. S. Z. v Ljubljani sestavo odbora in morebitne sklepe splošne važnosti. Tudi sklepi sej, ki so splošne važnosti, naj se javijo centrali.

Splošni občni zbor Cecilijskega društva za Lavantnsko škofijo. Občni zbor tega društva se vrši v četrtek dne 9. novembra ob 4. uri popoldne v prostorih mestnega Cecilijskega društva (mariborsko stolno župnišče).

Novi 18letniki. »Arbeiter Zeitung« piše: Sedaj nabijajo razglas, ki pripravlja na prebiranje mladeničev, ki leta 1917 dopolnijo 18. leto. Po § 14. črnovojniške naredbe morejo namreč tiste ki leta 1917 dopolnijo 18. leto, že 1. januarja 1917 poklicati na prebiranje. Kdaj da bo to prebiranje, še ni znano. V razglasu se pa naznanja, da so imeniki na Dunaj pristojnih leta 1898 rojenih mladeničev že gotovi in bodo od 3. do 10. novembra na magistratu razpoloženi v vpogled. Kdor opazi kako nepravilnost, jo mora uradu naznani.

Štajerski Slovenci branijo koroško slovensko zemljo. Iz italijanskega bojišča se nam piše: Tudi